

NEKDO PRIHAJA

Jože Udovič

V tihih pogledih
barve temnijo,
srce je skrčen
jesenski list.

Oko večera
se oži in oži,
prostor napolni
vonj tlečih sveč.

Kako trepečeš,
ko iščeš ljubeče
nevidne črke
že temnih imen.

Vse bolj razjeden
je glas življenja,
hlad lije v svetlobo
zadnjih besed.

V temnem prostoru
odpro se vrata,
razločno zaslišiš
mrzli korak.

In veš, kaj prihaja,
komu se bliža —
roka omahne
na hladni kamen,
na rosni bršljan.